

Kohtuasi C-949/19

Eelotsusetaotlus

Saabumise kuupäev:

31. detsember 2019

Eelotsusetaotluse esitanud kohus:

Naczelny Sąd Administracyjny (Poola)

Eelotsusetaotluse kuupäev:

4. november 2019

Kaebuse esitaja:

M. A.

Vastustaja:

Poola Vabariigi konsul N-is

[...]

KOHTUMÄÄRUS

4. november 2019

Naczelny Sąd Administracyjny (Poola kõrgeim halduskohus) [...]

[...]

olles 4. novembril 2019 läbi vaadanud

[...]

M. A. kassatsioonkaebuse

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (vojevoodkonna halduskohus Varssavis)

12. märtsi 2019. aasta [...] kaebuse tagasilükkamise määruse peale

M. A. kaebuse asjas, mis esitati

Poola Vabariigi konsuli N-is

[...] juuli 2018. aasta otsuse nr [...] peale,

mis käsitles viisa andmisest keeldumist,

määrab:

1. esitada Euroopa Liidu Kohtule järgmine eelotsuse küsimus: kas konventsiooni, millega rakendatakse 14. juuni 1985. aasta Schengeni lepingut Beneluxi Majandusliidu riikide, Saksamaa Liitvabariigi ja Prantsuse Vabariigi valitsuste vahel sõlmitud Schengeni lepingut kontrolli järkjärgulise kaotamise kohta nende ühispiiridel [...], artikli 21 lõiget 2a koostoides Euroopa Liidu põhiõiguste harta [...] artikli 47 esimese lõiguga tuleb tõlgendada nii, et kolmanda riigi kodanikule, kellele keelduti pikaajalise viisa andmisest ja kes ei saa kasutada Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artikli 21 lõikest 1 tulenevat õigust vabalt liikuda teiste liikmesriikide territooriumil, peab olema tagatud õigus tõhusale õiguskaitsevahendile kohtus?
2. [...] peatada menetlus, kuni punktis 1 esitatud eelotsuse küsimusele on vastatud. [lk 1]

PÕHJENDUSED

1. Õiguslik raamistik

Õiguslik raamistik hõlmab liidu ja liikmesriikide õigusnorme, mis käsitlevad õigust kaevata edasi konsuli otsus liikmesriigi viisa andmisest keeldumise kohta.

1.1. Liidu õigusnormid

Euroopa Liidu põhiõiguste harta (edaspidi „harta“) artikli 47 esimene lõik:

„Igaühel, kelle liidu õigusega tagatud õigusi või vabadusi rikutakse, on selles artiklis kehtestatud tingimuste kohaselt õigus tõhusale õiguskaitsevahendile kohtus.“

14. juuni 1985. aasta konventsiooni, millega rakendatakse 14. juuni 1985. aasta Schengeni lepingut Beneluxi Majandusliidu riikide, Saksamaa Liitvabariigi ja Prantsuse Vabariigi valitsuste vahel sõlmitud Schengeni lepingut kontrolli järkjärgulise kaotamise kohta nende ühispiiridel (EÜT 2000, L 239, lk 19; ELT eriväljaanne 19/02, lk 9; edaspidi „Schengeni lepingu rakenduskonventsioon“), artikkel 18:

„1. Viisa kauemaks kui kolmekuuliseks viibimiseks („pikaajaline viisa“) on ühe liikmesriigi poolt kooskõlas tema siseriiklike õigusaktide või liidu õigusaktidega antav siseriiklik viisa. Selline viisa antakse välja ühtse viisavormi alusel vastavalt nõukogu määruses (EÜ) nr 1683/95 sätestatule, kusjuures päises täpsustatakse

viisa liik tähega „D“. See täidetakse vastavalt Euroopa Parlamendi ja nõukogu 13. juuli 2009. aasta määruse (EÜ) nr 810/2009, millega kehtestatakse ühenduse viisaeeskiri (viisaeeskiri), VII lisa asjakohastele sätetele.

2. Pikaajalise viisa kehtivusaeg on maksimaalselt üks aasta. Kui liikmesriik on lubanud välismaalasel viibida riigis kauem kui üks aasta, tuleb pikaajaline viisa enne selle kehtivusaja lõppu asendada elamisloaga.“

Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artikli 21 lõige 1: **[lk 2]**

„Välismaalane võib ühe liikmesriigi antud kehtiva elamisloa ja kehtiva reisidokumendi alusel liikuda vabalt teiste liikmesriikide territooriumil kuni kolm kuud kuue kuu jooksul, kui ta vastab Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. märtsi 2006. aasta määruse (EÜ) nr 562/2006 (millega kehtestatakse isikute üle piiri liikumist reguleerivad ühenduse eeskirjad (Schengeni piirieskirjad)), artikli 5 lõike 1 punktides a, c ja e osutatud sissesõidunõuetele ning kõnealune liikmesriik ei ole kandnud teda siseriiklikku sissesõidukeeluregistrisse.“

Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artikli 21 lõige 2a:

„Lõikes 1 sätestatud vaba liikumise õigus kehtib vastavalt artiklis 18 sätestatule ka välismaalaste suhtes, kellel on liikmesriigi antud kehtiv pikaajaline viisa.“

1.2. Liikmesriigi õigusnormid (Poola)

Poola 12. detsembri 2013. aasta välismaalaste seaduse (ustawa o cudzoziemcach) (*Dz. U.* 2018, jrk nr 2094, muudetud; edaspidi „välismaalaste seadus“) artikkel 75:

„1. Siseriikliku viisa andmisest keeldumine toimub otsusega.

2. Siseriikliku viisa andmisest keeldumise otsus väljastatakse vormil.“

Välismaalaste seaduse artikkel 76:

„1. Schengeni viisa või siseriikliku viisa andmisest keeldumise korral võib:
1) juhul, kui otsuse on teinud konsul, esitada konsulile taotluse asi uuesti läbi vaadata; [...]“

Poola 30. augusti 2002. aasta halduskohtumenetluse seaduse (*Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi*) (*Dz. U.* 2018, jrk nr 1302, muudetud; edaspidi „halduskohtumenetluse seadus“) artikkel 5:

„Halduskohtud ei ole pädevad järgmistes küsimustes: [...]“

4) konsulite antavad viisad, v.a viisad: **[lk 3]**

a) mis on sätestatud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 13. juuli 2009. aasta määruse (EÜ) nr 810/2009, millega kehtestatakse ühenduse viisaeeskiri (viisaeeskiri) (ELT 2009, L 243, lk 1, hiljem muudetud), artikli 2 punktides 2–5;

b) mis antakse välismaalasele, kes on Euroopa Liidu liikmesriigi, Euroopa Vabakaubanduse Assotsiatsiooni (EFTA) liikmesriigi – Euroopa Majanduspiirkonna lepinguosalise või Šveitsi Konföderatsiooni – kodaniku pereliige Euroopa Liidu liikmesriikide kodanike ja nende pereliikmete Poola Vabariigi territooriumile sisenemist, seal viibimist ja riigist väljumist käsitleva 14. juuli 2006. aasta seaduse (ustawa o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin) (Dz. U. 2017, jrk nr 900 ja 2018, jrk nr 650) artikli 2 punkti 4 tähenduses.

[...]“.

Halduskohtumenetluse seaduse artikli 58 lõike 1 punkt 1: „Kohus lükkab kaebuse tagasi: kui juhtum ei kuulu halduskohtu pädevusse [...]“.

2. Faktilised asjaolud

2.1. Menetlus konsuli juures

M. A. (edaspidi „kaebuse esitaja“) taotles [...] juulil 2018 Poola Vabariigi konsulilt (edaspidi „konsul“) siseriikliku viisa andmist, viidates soovile alustada Poolas kaheaastaseid kõrghariduse teise astme õpinguid. [...] juuli 2018. aasta otsusega keeldus konsul siseriikliku viisa andmisest. Konsul, kellele kaebuse esitaja esitas taotluse asi uuesti läbi vaadata, kinnitas [...] juulil 2018 viisa andmisest keeldumist, kuna kavandatud viibimise eesmärki või tingimusi ei olnud põhjendatud.

2.2. Menetlused halduskohtutes

2.2.1. Kaebuse esitaja esitas Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie'le (vojevoodkonna halduskohus Varssavis; edaspidi „esimese astme kohus“) kaebuse konsuli eespool nimetatud otsuse peale, millega keelduti siseriikliku viisa andmisest. Põhjendades sellise otsuse peale halduskohtule kaebuse esitamise vastuvõetavust, viitas kaebuse esitaja muu hulgas Euroopa Liidu Kohtu 13. detsembri 2017. aasta kohtuotsusele El Hassani (C-403/16, EU:C:2017:960). Kaebuse esitaja sõnul saab selle kohtuotsuse resolutiivosa [lk 4] kohaldada ka käesoleva juhtumi suhtes, kuna juhtumi faktilised ja õiguslikud asjaolud on sarnased.

Vastuses kaebusele taotles konsul selle tagasilükkamist halduskohtu pädevuse puudumise tõttu.

2.2.2. Esimese astme kohus lükkas 12. märtsi 2019. aasta määrusega [...] kaebuse tagasi.

Esimese astme kohus märkis, et juhtum ei kuulu halduskohtu pädevusse. Tuginedes halduskohtumenetluse seaduse artikli 5 punktile 4 vaidlustatud otsuse

tegemise päeval kehtinud sõnastuses, väitis see kohus, et siseriikliku viisa andmisest keeldumise otsuse suhtes ei kohaldata kõnealuses sättes nimetatud erandeid ja seetõttu ei allu see halduskohtu kontrollile. Viidates kaebuses osutatud Euroopa Liidu Kohtu 13. detsembri 2017. aasta kohtuotsusele El Hassani (C-403/16, EU:C:2017:960), leidis esimese astme kohus, et see puudutab Schengeni viisat, samas kui käesoleval juhul taotles kaebuse esitaja siseriiklikku viisat, mis antakse kooskõlas liikmesriigi õigusega.

2.2.3. Eelnimetatud määruse peale esitatud kassatsioonkaebus sisaldas väidet menetlusnormide rikkumise kohta, millel võib olla oluline mõju kohtuasja tulemusele, s.o halduskohtumenetluse seaduse artikli 58 lõike 1 punkti 1 rikkumine, kuna väärtalt eeldati, et konsuli otsus siseriikliku viisa andmisest keeldumise kohta ei allu kohtulikule kontrollile, ning seetõttu lükati nimetatud otsuse peale esitatud kaebus põhjendamatult tagasi. Samal ajal märkis kaebuse esitaja, et sellekohased kahtlused peab läbi vaatama Euroopa Liidu Kohus.

2.2.4. Vastuses kassatsioonkaebusele taotles konsul selle rahuldamata jätmist halduskohtumenetluse seaduse artikli 5 punkti 4 sõnastust silmas pidades, milles nähakse pärast Euroopa Liidu Kohtu kohtuotsust El Hassani (C-403/16, EU:C:2017:960) tehtud muudatust ette võimalus esitada kaebus halduskohtule Schengeni viisa, mitte aga siseriikliku viisa andmisest keeldumise korral. Konsul rõhutas, et viisaeeskirja sätteid ei kohaldata siseriiklike viisade suhtes, mille andmise kord on kindlaks määratud liikmesriigi õigusega. Tuginedes Naczelny Sąd Administracyjny (Poola kõrgeim halduskohus) 22. jaanuari 2014. aasta otsusele [...], märkis ta, et neid kahte õiguskorda ei tohi omavahel segi ajada. Viisaeeskirja artikli 32 lõikes 3 osutatud viisa andmisest keeldumise otsust tuleks seetõttu mõista ainult kui viisa andmisest keeldumise otsust viisaeeskirja tähenduses. Selline tõlgendus on kooskõlas Euroopa Kohtu praktikaga. 7. märtsi 2017. aasta kohtuotsuses X ja X (C-638/16 PPU, EU:C:2017:173, punktid 40–47) [lk 5] otsustas Euroopa Kohus, et kuna siiani ei ole liidu seadusandja võtnud Euroopa Liidu toimimise lepingu (edaspidi „ELTL“) artikli 79 lõike 2 punkti a alusel vastu ühtki õigusakti seoses liikmesriikide poolt kolmandate riikide kodanikele humanitaarsetel põhjustel pikaajaliste viisade või elamislubade andmise tingimustega, kuuluvad põhikohtuasjas menetletavad taotlused üksnes liikmesriigi õiguse kohaldamisalasse. Sel põhjusel ei reguleeri põhikohtuasjas menetletavat olukorda liidu õigus.

3. Eelotsuse küsimuse põhjendus

3.1. Eelotsuse küsimuse vastuvõetavus

Naczelny Sąd Administracyjny (Poola kõrgeim halduskohus) on liikmesriigi kohus, kelle otsuseid ei saa Poola õiguse kohaselt edasi kaevata ELTL artikli 267 kolmanda lause tähenduses. Õigusliku küsimuse esitamist õigustab kahtlus liidu õiguse korrektse tõlgendamises, mille lahendamine on vajalik liikmesriigi kohtus pooleli oleva vaidluse õigeks lahendamiseks.

3.2. Eelotsuse küsimuse põhjendus

3.2.1. Poola 14. juuni 1960. aasta haldusmenetluse seadustiku (Kodeks postępowania administracyjnego) (*Dz. U.* 2018, jrk nr 2096, muudetud; edaspidi „haldusmenetluse seadustik“) artikli 3 lõike 2 punkti 4 kohaselt ei kohaldata kõnealuse seadustiku sätteid juhtumite puhul, mis kuuluvad Poola diplomaatiliste ja konsulaaresinduste pädevusse, kui seaduses ei ole sätestatud teisiti. Konsuli juures siseriikliku viisa andmise menetlus toimus vastavalt 25. juuni 2015. aasta konsulaarseadusele (*prawo konsularne*) (*Dz. U.* 2017, jrk nr 1545, muudetud; edaspidi „konsulaarseadus“). Konsulaarseaduse artiklis 88 on sätestatud, et asjaosaline võib konsuli otsuse edasi kaevata kõrgemalseisvale asutusele, seevastu kõnealuse seaduse artikli 94 kohaselt võib asjaosaline erisätetes ette nähtud juhtudel taotleda konsulilt juhtumi uuesti läbivaatamist, sellekohane taotlus tuleb esitada 14 päeva jooksul alates otsuse asjaosalisele kättetoimetamise kuupäevast. Sellise erisätte näeb ette välismaalaste seadus, mille artikli 76 lõike 1 punktis 1 on sätestatud, et konsuli otsuse peale keelduda Schengeni viisa või siseriikliku viisa andmisest võib esitada konsulile taotluse asi uuesti läbi vaadata. Pärast asja uuesti läbivaatamist teeb konsul otsuse, mis on lõplik ja mida ei [lk 6] saa muule haldusasutusele edasi kaevata, siseriikliku viisa korral ei saa seda aga kohtusse edasi kaevata.

3.2.2. Käesoleval juhul oli kohtulik kontroll välistatud halduskohtumenetluse seaduse artikli 5 punkti 4 alusel, mille kohaselt ei ole halduskohtud pädevad konsulite väljastatud viisade küsimustes. Seadus näeb selles küsimuses ette erandid.

Halduskohtumenetluse seaduse artikli 5 punktist 4b nähtub, et välismaalane, kes on Euroopa Liidu liikmesriigi, Euroopa Vabakaubanduse Assotsiatsiooni (EFTA) liikmesriigi – Euroopa Majanduspiirkonna lepinguosalise või Šveitsi Konföderatsiooni – kodaniku pereliige Poola Vabariigi territooriumile sisenemist käsitleva seaduse (*ustawa o wjeżdźcie na terytorium RP*) artikli 2 punkti 4 tähenduses, võib esitada halduskohtusse kaebuse konsuli otsuse peale viisa andmisest keelduda.

Võttes arvesse Euroopa Kohtu 13. detsembri 2018. aasta kohtuotsust *El Hassani*, jõustus 4. märtsil 2019 halduskohtumenetluse seaduse artikli 5 punkt 4a, mis annab õiguse esitada kaebus kohtule ka siis, kui konsuli otsus puudutab viisaeeskirja artikli 2 punktides 2–5 osutatud viisat, s.o Schengeni viisat.

Nimetatud muudatust ei kohaldata aga liikmesriigi kohtus vaidluse esemeks oleva keeldumisotsuse suhtes. Konsuli otsust keelduda välismaalasele siseriikliku (pikaajalise) viisa andmisest ei saa riigisiseste õigusaktide kohaselt kohtulikult kontrollida.

3.2.3. Eelotsuse küsimuse esitanud kohus on seisukohal, et küsimust, kas riigisisese halduskohtumenetluse raames ette nähtud niisuguse keeldumisotsuse

kohtus vaidlustamise välistamist on lubatud kohaldada, tuleb hinnata liidu õigusest tulenevaid suuniseid arvesse võttes.

Eelotsusetaotluse esitanud kohus ei ole siiski kindel, kas liidu õigus nõuab siseriiklike (pikaajaliste) viisade kaitse kehtestamist samal tasemel kui Schengeni viisade puhul, nagu tuleneb eespool nimetatud El Hassani kohtuotsusest.

See kahtlus tuleneb eelkõige asjaolust, et liidu õigus reguleerib erinevalt välismaalase õigusi teatavat liiki viisade andmisest keeldumise otsuseid vaidlustada. Kohtuotsusest El Hassani nähtub, et kohustus näha liikmesriigi õiguses ette võimalus pöörduda kohtusse seoses lõpliku otsusega [lk 7] viisa andmisest keeldumise kohta, tuleneb harta artiklis 47 sätestatud tõhusa kohtuliku kaitse põhimõttest. Euroopa Kohus on selgelt märkinud, et kui liikmesriik teeb viisaeeskirja artikli 32 lõike 1 kohase viisa andmisest keeldumise otsuse, siis kohaldatakse harta sätteid.

Erinevalt Schengeni viisadest ei reguleerita pikaajaliste viisade andmise korda ühegi liidu õigusaktiga. Nagu Euroopa Kohus on selgelt märkinud, kuna liidu asutused ei ole vastu võtnud siduvaid õigusakte ELTL artikli 79 lõike 2 punkti a alusel, siis kohaldatakse liikmesriikide kodanike pikaajaliste viisade ja elamislubade taotluste menetlemise suhtes humanitaarsetel põhjustel liikmesriigi õigust (vt otsust kohtuasjas X ja X, punkt 44).

Euroopa Kohtu väljendatud seisukoht ei anna eelotsuse küsimuse esitanud kohtu arvates siiski ühemõttelist vastust kahtlustele, kas siseriiklike viisade puhul on võimalik harta artiklist 47 tuleneva kohtuliku kaitse ulatuse tagamist välistada.

3.3. Eelotsuse küsimuse esitanud kohtu kahtluste põhjendus

3.3.1. Eelotsuse küsimuse esitanud kohtus tekitas kahtlusi Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artikli 21 lõike 2a tõlgendus koostoimes harta artikli 47 esimese lõiguga selles osas, kas see sätestab õiguse tõhusale õiguskaitsevahendile kohtus juhul, kui konsul keeldub siseriikliku viisa andmisest. Harta artikli 45 lõike 2 kohaselt võib liikumisvabaduse anda kolmandate riikide kodanikele, kes elavad seaduslikult liikmesriigi territooriumil. Selline õigus on antud Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artikli 21 lõikega 2a isikutele, kellel on kehtiv pikaajaline viisa. Schengeni lepingu rakendamise konventsioon on osa Schengeni *acquis*'st ja üksikisiku õiguste allikas. Liikumisvabaduse kasutamise tingimus on pikaajalise viisa saamine. Pikaajalise viisa andmisest keeldumise otsus tähendab liidu õigusest tuleneva liikumisvabaduse võimaluse puudumist Schengeni ala riikides. Harta artikli 47 esimese lõigu kohaselt on aga igalühel, kelle liidu õigusega tagatud õigusi või vabadusi rikutakse, õigus tõhusale õiguskaitsevahendile kohtus. [lk 8]

3.3.2. Tõhusa kohtuliku kaitse põhimõtte raames peavad liikmesriigid tagama liidu õigusest tulenevate üksikisikute õiguste kaitse, sh tõhusa kohtusse pöördumise, kuid tegutsema kooskõlas liikmesriikide menetlusliku (institutsionaalse)

autonoomia põhimõttega. Liikmesriikide menetlusautonoomiana mõistetakse liikmesriigi pädevust reguleerida kohtute ja (kohtu)menetluste alluvust liidu õigusel põhinevate nõuete menetlemisel, järgides samaväärsuse ja tõhususe põhimõtteid (vrd järgmisi Euroopa Kohtu otsuseid: 16. detsembri 1976. aasta kohtuotsused Rewe (33/76, EU:C:1976:188) ja Comet (45/76, EU:C:1976:191)). Liikmesriikide kaalutusõiguse ulatust konkreetsel juhul liidu õigusest tulenevate õiguste kaitse põhimõtete ja korra määratlemisel mõjutab lisaks kohustus järgida harta artikli 47 esimest lõiku. Kaitsestandardi kehtestamisel ei saa jätta mainimata Euroopa Kohtu seisukohta, mis osutab tõhusa kohtuliku kaitse põhimõttele kui liidu õiguse üldpõhimõttele, mis tuleneb liikmesriikide ühistest põhiseaduslikest tavadest ning on kaitstud Euroopa inimõiguste ja põhivabaduste konventsiooni artikli 6 (õigus õiglasele kohtupidamisele) ja artikli 13 (õigus tõhusale õiguskaitsevahendile) kohaselt (vrd Euroopa Kohtu 13. märtsi 2007. aasta kohtuotsus Unibet (C-432/05, EU:C:2007:163, punkt 37)). Nagu nähtub kohtuotsusest El Hassani (C-403/16, EU:C:2017:960), kehtib harta artiklis 47 sätestatud tõhusa kohtuliku kaitse põhimõtte järgimise kohustus ka menetluseeskirjade suhtes, mis käsitlevad võimalust kaevata Schengeni viisa andmisest keeldumise otsus edasi liikmesriigi kohtusse.

Harta artikli 47 järgimise kohustus võib käesoleval juhul olla õigustatud Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artikli 21 lõike 2a sõnastusega, mis annab pikaajalise (siseriikliku) viisaga välismaalastele vaba liikumise õiguse. Siseriiklik viisa on üks võimalikest vahenditest välismaalase vaba liikumise õiguse kasutamiseks ja selliselt mõistetuna ei esine olulisi erinevusi selle õiguse kasutamisel kolmanda riigi kodanikule antud Schengeni viisa alusel. Olemasolevad erinevused siseriiklike viisade ja Schengeni viisade andmise põhimõtete, tingimuste ja korra üksikasjalike aspektide vahel ei muuda eelotsuse küsimuse esitanud kohtu arvates tõsiasja, et mõlemad seda liiki viisad puudutavad sama õiguse kasutamist, mis tuleneb välismaalasele liidu õigusest. Siseriikliku viisa andmisest keeldumise lõpliku otsuse kohtusse edasikaebamise võimaluse [lk 9] puudumine võib seetõttu rikkuda liidu õigust, eelkõige harta artikli 47 esimeses lõigus sätestatud õigust tõhusale õiguskaitsevahendile kohtus. Selline olukord tähendab, et õiguskaitse tase oleneb välismaalase taotleva viisa liigist, hoolimata asjaolust, et igat liiki viisa annab õiguse vabalt liikuda liikmesriikide territooriumil. Seetõttu kahtleb eelotsuse küsimuse esitanud kohus, kas see ei too kaasa siseriiklike viisasid taotlevate kolmandate riikide kodanike diskrimineerimist.

Eelotsuse küsimuse esitanud kohtu hinnangul võib liidu õigusest tulenevate õiguste nõuetekohase kohtuliku kaitse tagamise vajaduse tõttu väita, et siseriikliku viisa andmisest keeldumise otsuse tegemise korral tuleb tagada samaväärne kaitsetase.

Eelotsusetaotluse esitanud kohus ei ole siiski kindel, kas see seisukoht on õige, kuna Schengeni viisade ja siseriiklike viisade andmist puudutavate menetlusreeglite määratlemine on olulisel määral erinev.

4. Eelotsusetaotluse esitanud kohtu seisukoht

Eelotsusetaotluse esitanud kohtu hinnangul näib Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artikli 21 lõike 2a sõnastus koostoimes harta artikli 47 esimese lõigu sõnastusega osutavat vajadusele tagada siseriiklikku viisat taotlevale välismaalasele õigus esitada keeldumisotsuse peale kaebus pädevale kohtule.

Kuna aga Euroopa Kohtu praktikas ei ole sellele küsimusele selgelt vastatud, nõuab eelotsuse küsimuse esitanud kohtu esitatud seisukoha õigsuse kinnitamine vastust käesolevas määruses sõnastatud eelotsuse küsimusele.

5. Kokkuvõte

Eespool esitatud kahtlused seoses Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artikli 21 lõike 2a tõlgendamisega koostoimes harta artikliga 47, õigustavad ELTL artikli 267 kolmanda lause alusel Euroopa Kohtule eelotsuse küsimuse esitamist. Eespool osutatud sätete õige tõlgendamise kindlaksmääramine otsustab, kas kassatsioonkaebuses esitatud väidet halduskohtumenetluse seaduse artikli 58 lõike 1 punkti 1 rikkumise kohta on võimalik hinnata. Seega [lk 10] on eelotsuse tegemine vajalik liikmesriigi kohtus poolelioleva kohtuasja lahendamiseks.

6. Halduskohtumenetluse peatamine

[...]